

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

Prilježeno: 15.11.2024., 08:31 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-03/23-01/35	376-08/PS	
Uredbeni broj:	Prilozi:	Vrijednice
437-24-09	0	

d4161165

U I M E R E P U B L I K E H R V

P R E S U D A

Upravni sud u Splitu, po sucu tog suda Leandri Mojtić kao sucu pojedincu te Milki Škaro Grozdanić zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja

opunomoćenik

kojeg zastupa

, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja prigovora na postupanje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, nakon održane usmene i javne rasprave zaključene 4. listopada 2024. godine, a objavljene 31. listopada 2024. godine,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelj predlaže poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, KLASA: UP/I-344-08/23-02/141, URBROJ: 376-08-23-2 od 2. listopada 2023., kao neosnovan.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv osporavanog rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, KLASA: UP/I-344-08/23-02/141, URBROJ: 376-08-23-2 od 2. listopada 2023., podnio tužbu Visokom upravnom sudu RH u Zagrebu 6. studenog 2023., a tužba je kod istog suda zavedena pod poslovnim brojem Us II-197/23.

2. Protiv osporavanog rješenja tuženika KLASA: UP/I-344-08/23-02/141, URBROJ: 376-08-23-2 od 2. listopada 2023. kojim je odbijen prigovor, ovdje tužitelja, na postupanje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti u vezi sa zahtjevom za pokretanje inspekcijskog postupka, tužitelj je pravodobno podnio tužbu zbog bitne povrede pravila upravnog postupka, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog pogrešno i nejasno primijenjenog materijalnog prava. Tužitelj u tužbi opisuje kronologiju

predmetne upravne stvari te u bitnom navodi da se dana 31. srpnja 2023. godine obratio tuženiku vezano za povredu odredbi Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, broj: 144/12, 153/13, 78/15 i 110/19, dalje: ZPU-a) od strane društva

i zahtjevom za provođenje postupka inspekcijskog nadzora na navedenim društvom; da je u prijavi naveo da društvo

, obavlja poštansku uslugu samodostave bez prijave tuženiku, odnosno bez upisa u upisnik davatelja poštanskih usluga koju vodi tuženik protivno čl. 17. ZPU-a; da je u prijavi istaknuo da je Direktiva 97/67/ EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 15. prosinca 1997. godine o zajedničkim pravilima za razvoj unutarnjeg tržišta poštanskih usluga u Zajednici i poboljšanje kvalitete usluga (SL L 15, 21.1.1998., sa svim izmjenama, dalje u tekstu: Direktiva), jedina Direktiva koja se ZPU-a preuzima u hrvatsko zakonodavstvo; da u uvodnoj izjavi 21. jasno definira samodostavu kao poštansku uslugu koju obavljaju fizičke ili pravne osobe koje su ujedno i pošiljatelji pošte, odnosno prikupljanje i usmjeravanje takvih pošiljki koje isključivo u ime tih osoba vrše treće osobe; da je člankom 22. stavak 2. Direktive propisano da nacionalna regulatorna tijela imaju posebnu zadaću osigurati poštovanje obveza koje proizlaze iz ove Direktive; da članak 7. stavak 4. ZPU-a propisuje da će HAKOM u obavljanju regulatornih poslova u najvećoj mjeri voditi računa o primjeni pravne stečevine iz područja poštanskih usluga i prava tržišnog natjecanja Europske unije; da članak 17. ZPU-a propisuje da pravo obavljanja zamjenskih poštanskih usluga i ostalih poštanskih usluga stječe pravna ili fizička osoba od dana podnošenja uredne prijave HAKOM-u, a da Direktiva jasno propisuje kako samodostava predstavlja (ostalu) poštansku uslugu; da obavljanje bilo kakve poštanske usluge bez prijave predstavlja prekršaj iz članka 63. stavak 1. točke 2. ZPU-a u vezi kojeg je za pravnu osobu propisana novčana kazna u iznosu od 50.000,00 do 1.000.000,00 kuna, a za odgovornu osobu u pravnoj osobi novčana kazna u iznosu od 1.000,00 do 30.000,00 kuna. Slijedom navedenog da je HAKOM imao obvezu u najkraćem roku provesti inspekcijski nadzor nad društvom zbog

neovlaštenog obavljanja poštanske usluge samodostave; da je tužitelj zaprimio obavijest tuženika u kojoj se navodi kako je tuženik već u ranije u drugom istovrsnom predmetu zauzeo stav koji je potvrđen presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-68/22, te da zbog istog činjeničnog i pravnog pitanja ne postoje uvjeti za pokretanje postupka inspekcijskog nadzora; da je tužitelj na navedenu obavijest tuženika izjavio prigovor ravnatelju tuženika sukladno članku 42. stavak 4. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09 i 110/21, dalje: ZUP-a); da je u prigovoru među ostalim naveo da je tuženik još dana 22. veljače 2023. godine, na inicijativu tužitelja i temeljem vlastite zamolbe, zaprimio mišljenje Europske komisije o primjeni uvodne izjave 21. Direktive u vezi samodostave, a da je u tom odgovoru Europske komisije jasno navedeno mišljenje kako činjenica da neka fizička ili pravna osoba obavlja poštansku uslugu isključivo za svoje potrebe ne isključuje tu osobu od toga da se smatra davateljem poštanske usluge (u skladu s praksom Suda Europske unije i predmetima C-148/10, C2/15, C-368/15 i C-259/16), a samim time da ih ne isključuje od obveza registriranja pri nacionalnom regulatornom tijelu kao davatelja poštanskih usluga; da je rješenjem tuženika povrijeđeno tužiteljevo pravo jer je tuženik kao nacionalno regulatorno tijelo temeljem članka 7. stavak 4. ZPU-a bio dužan voditi računa o primjeni pravne stečevine Europske unije, a da je tuženik u svom rješenju potpuno i svjesno ignorirao odredbe Direktive te odgovor koji je na inicijativu tužitelja i temeljem vlastite zamolbe, primio od Europske komisije u vezi samodostave; da se u predmetu poslovni broj: UsII-68/22-10 koji se je vodio kod Visokog upravnog suda Republike Hrvatske nije spomenula ili razmatrala Direktiva, radi čega da

navedeni predmet ne daje jasan odgovor u odnosu na poštansku uslugu samodostave kako je definira Direktiva; da suprotno uvodnoj izjavi Direktive članak 2. stavak 1. točka 21. navodi da poštanske usluge ne obuhvaćaju i samodostavu koju se definira kao prijenos pošiljke primatelju koji pošiljatelj obavlja sam. Slijedom navedenog, da je vidljiva kolizija između Direktive i nacionalnog zakonodavstva, da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno, što da je protivno članku 8. ZUP-a; da je rješenje protivno načelu zakonitosti iz članka 5. ZUP-a. Tužitelj se u tužbi poziva na odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske te ujedno predlaže da se Sudu Europske unije podnese zahtjev radi tumačenja prava Unije odnosno odredbi Direktive u odnosu na poštansku uslugu samodostave, smatrajući da se radi o pravnom pitanju koje čini samostalnu pravnu cjelinu bez koje da Sud ne može sam riješiti upravnu stvar. Ujedno predlaže da Sud zakaže raspravu te da se u upravnom sporu saslušaju zakonski zastupnik tužitelja te svjedoci

, kao i provođenje vještačenja od strane stalnog sudskog vještaka za područje telekomunikacija, odnosno poštanskih usluga po pitanjima karakteristika obavljanja poštanske usluge, odnosno karakteristikama obavljanja samodostave, te nakon provedenog postupka da donese presudu kojom će poništiti osporavano rješenje tuženika te ujedno obvezati tuženika da tužitelju naknadi troškove upravnog spora.

3. Rješenjem poslovni broj Us II - 197/2023-2 od 9. studenog 2023. Visoki upravni sud u Zagrebu dostavio je tužbu tuženiku na odgovor.

4. Tuženik je dostavio odgovor na tužbu 14. prosinca 2023. kojim je u cijelosti osporio navode tužitelja, u bitnom navodeći kako smatra da tužba nije osnovana iz razloga navedenih u obrazloženju rješenja. Istakao je da je u provedenom upravnom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz članka 5. ZUP-a i načelo utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a, a da je predmetno rješenje obrazloženo u skladu s člankom 98. stavak 5. ZUP-a. U odnosu na tužbeni navod da Direktiva nije implementirana u hrvatsko zakonodavstvo, tuženik ističe da je temeljem članka 1. stavak 3. ZPU-a, Direktiva 97/67/EZ (na koju se tužitelj poziva) i Vijeća od 15. prosinca 1997. o zajedničkim pravilima za razvoj unutarnjeg tržišta Zajednice u području poštanskih usluga i poboljšanju kakvoće poštanskih usluga (SL L, 21.1.1998.) u potpunosti implementirana u hrvatsko zakonodavstvo, te da Europska komisija nije tijekom postupka prenošenja navedene Direktive, niti naknadno, imala primjedbe vezano uz nepravilno prenošenje Direktive, niti da je pokrenula postupak povrede prava protiv Republike Hrvatske vezano za odredbe ZPU-a, u smislu da bi iste bile suprotne odredbama navedene Direktive. Da je odredbom članka 2. stavak 1. točka 21. ZPU-a jasno propisano da samodostava ne predstavlja poštansku uslugu, a obzirom da je tuženik o navedenom pravnom pitanju već ranije zauzeo svoj stav u drugom istovrsnom postupku, a koji je bio pokrenut temeljem tužiteljeva istovrsnog zahtjeva pod poslovnim brojem KLASA:UP/I-344-07/22-02/01, URBROJ:376-05-2-22-9 i budući da je navedeni postupak okončan pravomoćnom presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Us II-68/22-10, na način da je istom presudom potvrđen stav tuženika prema kojem navedeno postupanje ne predstavlja poštansku uslugu, da je tuženik u ovom postupku opravdano odbio prigovor tužitelja kao neosnovan. U odnosu na tužbeni navod kojim se tužitelj poziva na mišljenje Europske komisije od 22. veljače 2023. godine tuženik ističe da je u navedenom mišljenju jasno naznačeno kako isto "ne predstavlja službeni stav Komisije već samo faktički objašnjava trenutno pravno pitanje", te da se tako u predmetnom mišljenju

jasno naglašava kako je relevantni tekst uvodne izjave 21. Direktive povezan s člankom 7. Direktive 97/67/EZ imao pravni učinak prije izmjena donesenih Direktivom 2008/6/EZ. U odnosu na sudske presude, koje se citiraju u navedenom mišljenju, tuženik ističe da se iste ne odnose na pitanje samodostave te da iste nisu primjenjive obzirom na različite načine reguliranja navedenog pravnog pitanja u pojedinim nacionalnim zakonodavstvima država članica Europske unije. U odnosu na tužbeni navod da osporavano rješenje nije zakonito jer da sadrži kratko obrazloženje, tuženik je istakao da su u osporavanom rješenju utvrđene sve činjenice koje su bitne za pravilno rješavanje ove upravne stvari, te da isto rješenje sadrži jasno naznačene razloge zbog kojih se prigovor tužitelja odbija kao neosnovan. U odnosu na tužiteljevo poimanje samodostave kao nelojalne tržišne konkurencije, tuženik je istakao da obavljanje samodostave ne predstavlja nelojalnu tržišnu konkurenciju za registrirane davatelje poštanskih usluga, budući da samodostava u svojoj naravi predstavlja nenaplatnu uslugu dostave koju obavljaju sami pošiljatelji pošiljaka na način da isti dostavljaju samo svoje pošiljke naznačenim primateljima; da bi se o nelojalnoj tržišnoj konkurenciji potencijalno radilo samo u slučaju kada bi neregistrirani pošiljatelji nosili na dostavu pošiljke nekih drugih pošiljatelja i pri tome naplaćivali cijenu poštanske usluge, što da u ovom konkretnom slučaju, prema navodima samog tužitelja iz dostavljenog prigovora, nije bio slučaj. U odnosu na prijedlog tužitelja da se saslušaju rukovodeće osobe tuženika, tuženik ističe da je predloženo saslušanje nesvršishodno obzirom da je stav tuženika jasno razvidan iz osporavanog rješenja i obzirom da se u ovoj stvari radi o pravnom pitanju na koji način je definirana samodostava u nacionalnom zakonodavstvu Republike Hrvatske i o tome, je li navedena definicija u skladu s navedenom Direktivom EU. Slijedom navedeno, tuženik je predložio da Sud tužbeni zahtjev tužitelja odbije kao neosnovan te je uz odgovor na tužbu dostavio i preslik spisa tuženog tijela.

5. Podneskom od 23. veljače 2024. tužitelj se očitovao na navode tuženika iz odgovora na tužbu osporavajući ih u cijelosti te je ustrajao u navodima tužbe da postoji kolizija između odredbi Direktive 97/96/EZ i nacionalnog zakonodavstva jer da različito definiraju samodostavu te u tom smislu ustrajao u podnošenju zahtjeva Sudu Europske unije radi tumačenja prava Europske unije, odnosno odredbi Direktive.

6. Rješenjem poslovni broj Us II-197/2023-6 od 23. veljače 2024. Visoki upravni sud RH u Zagrebu pozvao je zainteresiranu osobu _____, da dostavi odgovor na tužbu.

7. Zainteresirana osoba nije se očitovala na navode tužbe niti je dostavila odgovor na tužbu.

8. Visoki upravni sud u Zagrebu se Rješenjem poslovni broj Us II-197/23-7 od 7. ožujka 2024. oglasio stvarno nenadležnim te je predmet ustupio stvarno nadležnom Upravnom sudu u Splitu pozivom na odredbu čl. 28. st. 2. u svezi s odredbom čl. 13. st. 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 i 110/21, dalje ZUS-a).

9. Predmet je kod ovog Suda zaprimljen 2. travnja 2024. i zaveden pod poslovnim brojem UsI-880/2024.

10. Podneskom od 29. kolovoza 2024. tužitelj je naveo kako mu nije jasno iz kojih razloga se Visoki upravni sud RH u Zagrebu u svojoj odluci poslovni broj Us II-197/2023 oglasio stvarno nadležnim budući da je odredbom čl. 11. st. 3. Zakona o poštanskim uslugama propisano da protiv odluka i drugih upravnih akata HAKOM-a nije dopuštena žalba, ali da se protiv njih može pokrenuti upravni spor pred Visokim upravnim sudom RH pa da bi stoga za navedeni upravni spor trebao biti nadležan Visoki upravni sud RH, te da mu nije jasno zašto tuženik, koji nije neuka stranka, nije

spomenuo pitanje (ne)nadležnosti u svom odgovoru na tužbu, ustrajući u svim do sada iznijetim navodima.

11. Na ročištu održanom pred ovim sudom 4. listopada 2024. u odsutnosti uredno pozvanog tuženika koji je podneskom od 12. rujna 2024. ispričao svoj nedolazak te predložio da se rasprava održi u njegovoj odsutnosti, zamjenik opunomoćenika tužitelja je u cijelosti ustajao u navodima tužbe, tužbenog zahtjeva i dokaznih prijedloga za saslušanjem zakonskih zastupnika stranaka i predloženih svjedoka. Također je istako da je u tijeku upravni spor u istovjetnoj upravnoj stvari u predmetu koji se pred ovim sudom vodi pod poslovnim brojem Us I-282/24, na koju presudu da je tužitelj izjavio žalbu Visokom upravnom sudu RH, a koji postupak da je u tijeku.

12. Na temelju ocjene rezultata provedenog upravnog postupka te izvedenih dokaza, Sud je vođen načelom učinkovitosti odbio prijedloge opunomoćenika tužitelja za izvođenjem dokaza saslušanjem zakonskih zastupnika stranaka te za saslušanjem na okolnosti

navedenih u tužbi, kao i prijedlog za provođenje vještačenja od strane stalnog sudskog vještaka za područje Telekomunikacija, odnosno poštanskih usluga po pitanjima karakteristike obavljanja poštanske usluge, odnosno karakteristikama obavljanja samo dostave, kao suvišne, ocjenjujući da se pravilna i zakonita odluka može donijeti i bez izvođenja predloženih dokaza. Ovo stoga što se u konkretnom slučaju i predmetnoj upravnoj stvari ne radi o činjeničnom pitanju koje u provedenom upravnom postupku koji je prethodio donošenju osporavanog rješenja, nije utvrđeno na potpun i valjan način već isključivo o pravnom pitanju.

13. Sud je izveo dokaze pregledom i čitanjem isprava priloženih spisu, kao i dostavljenog preslika spisa tuženog tijela koji je ovom sudu dostavljen uz odgovor na tužbu, te je zaključio raspravljanje u predmetnom upravnom sporu.

14. Zamjenik opunomoćenika tužitelja je popisao i zatražio naknadu troškova zastupanja tužitelja.

15. Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

16. Predmet spora je ocjena zakonitosti osporavanog rješenja tuženika KLASA: UP/I-344-08/23-02/141 URBROJ: 376-08-23-2 od 2. listopada 2023., kojim rješenjem je odbijen prigovor ovdje tužitelja, na postupanje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti u vezi sa zahtjevom za pokretanje inspekcijskog postupka, a koja odluka je donesena u primjeni odredbe čl. 122. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09 i 110/21, dalje ZUP-a).

17. Prvenstveno valja istaći da nije osnovan prigovor stvarne nenadležnosti Upravnog suda u Splitu, a kako to neosnovano tužitelj smatra, budući da se predmetni upravni spor vodi radi ocjene zakonitosti osporavane odluke tuženika koja je donesena u primjeni odredbe čl. 122. ZUP-a, a kako je to i navedeno u obrazloženju Rješenja Visokog upravnog suda RH u Zagrebu poslovni broj Us II-197/2023 od 7. ožujka 2024., kojim Rješenjem se i oglasio stvarno nenadležnim te predmet ustupio Upravnom sudu u Splitu kao stvarno i mjesno nadležnom sudu pozivom na odredbu čl. 28. st. 2. u svezi s odredbom čl. 13. st. 1. ZUS-a.

18. Članak 122. ZUP-a sadrži odredbe o izjavljivanju prigovora i postupanje po prigovoru.

19. Odredbom članka 3. ZUS-a (Narodne novine, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 i 110/21, starog ZUS-a), kao i ZUS-a koji je u međuvremenu stupio na snagu 1. srpnja 2024. (Narodne novine, broj: 36/24, novog ZUS-a), koji se u konkretnom slučaju i predmetnoj upravnoj stvari primjenjuje u skladu s odredbom čl. 169. st. 1. ZUS-a, propisano je i taksativno navedeno što je predmet upravnog spora.

20. Odredbom čl. 12. ZUS-a propisana je nadležnost Upravnih sudova pa je tako stavkom 2. toč. 3., istog članka, propisano da upravni sudovi odlučuju o tužbama zbog propuštanja donošenja pojedinačne odluke ili postupanja javnopravnog tijela u zakonom propisanom roku, što je upravo slučaj u predmetnoj upravnoj stvari.

21. Nadalje, nije osnovan ni prijedlog tužitelja da Sud zastane s postupkom te da podnese Zahtjev Sudu Europske unije radi tumačenja prava Europske unije, odnosno odredbi Direktive jer da postoji kolizija između odredbi Direktive 97/96/EZ i nacionalnog zakonodavstva jer da različito definiraju samodostavu, radi čega navedeni prijedlog nije prihvatilo, a sve iz razloga koji slijede u daljnjem obrazloženju presude.

22. Iz stanja i sadržaja spisa tuženog tijela razvidno je:

- da je tužitelj dana 31. srpnja 2023. godine tuženiku dostavio prijavu u kojoj se navodi da društvo

krši odredbe ZPU-a i Direktive, budući da navedeno društvo obavlja samodostavu bez prethodno provedenog upisa u upisnik davatelja poštanske usluge;

- da je tuženik povodom zaprimljene prijave podnositelja, svojom Obavijesti pod poslovnim brojem KLASA: 011-04/23-02131 od 29. kolovoza 2023. obavijestio podnositelja, ovdje tužitelja, kako je o navedenom pravnom pitanju HAKOM već ranije zauzeo svoj stav, u drugom istovrsnom postupku, koji je bio pokrenut temeljem podnositeljevog istovrsnog zahtjeva pod poslovnim brojem KLASA: UP/I-344-07/22-02/01. URBROJ: 376-05-2-22-9 te da je isti pravomoćno okončan presudom Visokog upravnog suda RH poslovni broj: Us II-68/22-10. Da je navedenom presudom potvrđen stav HAKOM-a, prema kojem navedeno postupanje ne predstavlja povredu odredaba ZPU-a, budući da je odredbom članka 2. stavak 1. točka 21. ZPU-a (NN, br. 144/12., 153/13., 78/15. i 110/19., daljnje: ZPU) jasno određeno da samodostava ne predstavlja poštansku uslugu. Stoga, a s obzirom da se radi o činjenično i pravno identičnom pitanju, da ne postoje uvjeti za vođenje postupka inspekcijskog nadzora;

- da je na zaprimljenu Obavijest tuženika od 29. kolovoza 2023. tužitelj podnio prigovor u skladu s odredbom čl. 42. st. 4. ZUP-a;

- da je tuženik odlučio o prigovoru primjenom odredbe čl. 122. st. 3. ZUP-a te donio Rješenje KLASA: UP/I-344-08/23-02/141, URBROJ: 376-08-23-2 od 2. listopada 2023. kojim je odbijen prigovor

, ovdje tužitelja, na postupanje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti u vezi sa zahtjevom za pokretanje inspekcijskog postupka, uz obrazloženje da samodostava ne predstavlja poštansku uslugu pozivajući se na pravni stav zauzet u pravomoćnoj presudi Visokog upravnog suda RH poslovni broj: Us II-68/22-10 od 12. svibnja 2022.;

- da je tužitelj protiv citiranog rješenja podnio tužbu i pokrenuo predmetni upravni spor.

23. Ocjenjujući zakonitost osporavanog rješenja, po ocjeni ovog Suda u konkretnom slučaju i predmetnoj upravnoj stvari nije povrijeđen Zakon na štetu tužitelja, kako to isti neosnovano smatra, već je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenjeno materijalno pravo.

24. Ovo stoga što je odredbom članka 2. Zakona o poštanskim uslugama propisano značenje koje pojedini pojmovi imaju u smislu tog Zakona, pa je tako odredbom čl. 2. točkom 21. Zakona propisano da je poštanska usluga: usluga koja uključuje svako postupanje s poštanskim pošiljkama od strane davatelja poštanskih usluga, a osobito prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanskih pošiljaka u unutarnjem ili međunarodnom poštanskom prometu. Poštanske usluge ne uključuju prijenos pošiljke primatelju koje pošiljatelj obavlja sam (samodostava), prijevoz kao samostalnu uslugu te prijam, prijenos i uručenje poštanskih pošiljaka izravno od

pošiljatelja do primatelja po individualnom zahtjevu, bez usmjeravanja, na način da isti radnik davatelja usluga obavlja sve navedene radnje (kurirska usluga).

25. Među strankama nije sporno da društvo , u okviru svoje djelatnosti obavlja poslove vlastite dostave pošiljki.

26. Među strankama je isključivo sporno predstavljaju li poslovi samodostave pošiljke poštansku uslugu u smislu odredbi ZPU-a i Direktive.

27. Pravilno tuženo tijelo u osporavanom rješenju, koje tužitelj neosnovano osporava podnošenjem predmetne tužbe, navodi i obrazlaže da poslovi samodostave pošiljki ne predstavljaju poštansku uslugu prema odredbi čl. 2. toč. 21. st. 1. ZPU-a pozivajući se pritom na zauzeti pravni stav izražen u pravomoćnoj presudi Visokog upravnog suda RH poslovni broj: Us II-68/22-10 od 12. svibnja 2022., budući da samodostava podrazumijeva da sami pošiljatelji dostavljaju samo svoje pošiljke različitim primateljima, a s kojim pravnim shvaćanjem se slaže i ovaj Sud. Pored navedenog, valja istaći da inspekcijski postupak nadležni inspektor provodi po službenoj dužnosti, a kod ocijene o postojanju razloga za pokretanje postupka po službenoj dužnosti uzima u obzir predstavke, odnosno druge obavijesti koje upućuju na potrebu zaštite javnog interesa. Stoga, a kako je slijedom naprijed navedenih nespornih utvrđenja tuženik utvrdio da radi o samodostavi pošiljki, koja prema odredbi ZPU-a nije poštanska usluga, te s obzirom na već zauzeti stav tuženika u identičnoj pravnoj stvari pokrenutoj od samog tužitelja, koji postupak je pravomoćno okončan presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-68/22-10 od 12. svibnja 2022. godine, to nema osnove za provođenjem inspekcijskog nadzora kod društva , a kako je to tužitelj svojom prijavom neosnovano zatražio.

28. Konačno, u odnosu na tužbeni navod koji se odnosi na pitanje kolizije između nacionalnog zakonodavstva odnosno ZPU-a i Direktive 97/67/EZ, valja istaći da je tuženik u svom odgovoru na tužbu pravilno otklonio istaknuti prigovor navodeći da je Direktiva 97/67/EZ, na koju se tužitelj poziva, u potpunosti implementirana u hrvatsko zakonodavstvo, te da Europska komisija nije tijekom postupka prenošenja navedene Direktive, niti naknadno, imala primjedbe u svezi nepravilnog prenošenja Direktive, niti da je pokrenula postupak povrede prava protiv Republike Hrvatske vezano za odredbe ZPU-a, u smislu da bi iste bile suprotne odredbama navedene Direktive, a koje navode kao osnovane i argumentirane u cijelosti prihvaća i ovaj Sud budući da bi u slučaju kolizije, Europska komisija već ranije pokrenula postupak usklađenja. Slijedom navedenog istaknuti prigovor i prijedlog tužitelja je u cijelosti ocijenjen neosnovanim.

29. Slijedom naprijed navedenih nespornih utvrđenja tužbeni navodi tužitelja nisu s uspjehom osporili zakonitost, ni pravilnost osporavanog rješenja koje je po ocjeni ovog Suda, pravilno odbilo žalbu žalitelja, ovdje tužitelja, izjavljenu protiv prvostupanjskog rješenja uz obrazloženje koje kao valjano, argumentirano i na zakonu osnovano u cijelosti prihvaća i ovaj Sud.

30. Nije ostvaren ni koji od razloga ništavosti pojedinačne odluke iz članka 128. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09) na koje ovaj Sud pazi po službenoj dužnosti (prema članku 47. stavku 3. ZUS-a). Stoga je na temelju odredbe članka 116. st. 1. ZUS-a valjalo odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te odlučiti kao u izreci.

31. Odluka o troškovima temelji se na odredbi članka 147. st. 1. ZUS prema kojoj stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano.

